

Posats a pensar iniciatives, n'hi ha de pràctiques i de baix cost: per exemple, el reciclatge de llibres que, fa deu anys, l'entitat Papyrus efectua a Celrà, amb molt d'èxit. Locals *ad hoc* per fer-ho, n'hi ha. I gent disposada a col·laborar-hi, també. No té el volum descomunal de Leroy Merlin, d'estrena recent, però manté l'hel·lènic ideal de cenyir-se a l'escala humana.

Es flaira... | Convé reciclar moltes més coses si volem arribar vius al futur. Però amb lògica. No pas fent servir contenidors intel·ligents, com els que propugna l'Ajuntament gironí, i que ja han aixecat les suspicàcies dels usuaris. Perquè, per més que a l'Administració li encanti posar protocols per a tot, fixar unes dates rígides per dipositar les restes orgàniques és de mal fer entendre als bacteris que hi resideixen, i que solen comunicar via nasal la seva disconformitat. Tant de mal entendre com la distinció entre deixalles del mateix material però que, per motius economicoadministratius, van a un contenidor o altre segons si són considerades envasos o no. Els criteris de tria són d'una subtilitat tan bizantina que l'usuari, sobretot si és d'una certa edat, ja olora de lluny el problema i opta per aquell altre criteri tan castís de «para lo que me queda en el convento...». Vostès ja m'entenen.

Se sent... | Alguns companys periodistes (dels de veritat) que porten tota una vida a la ràdio afirmen que l'exposició al Museu d'Història dedicada a l'evolució d'aquest mitjà a la nostra ciutat és una mica esbiaixada. Destina una part molt important a Ràdio Girona, i només esmenta com de passada les emissores que van definir i impulsar l'eclosió de l'FM, la pluralitat i objectivitat en els informatius i, en defi-

nitiva, la revolució que les ones van viure a partir dels anys setanta: Ona Catalana, Onda Rambla, Onda Cero, la COM... Efectivament, no s'hi veuen per enlloc els noms de professionals com Diumé, Argerich, Cid, Carreras, Bernabé, Terradas, Requena, Juanola, Iglesias... I molts d'altres que eren i són la ben modulada veu de la ciutat. Que les emissores actuals pateixin de recentralització (com els bancs i caixes) és un signe dels temps, però el fet no n'excusa l'homenatge.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

Un documental | Banyoles va quedar commocionada pel reportatge sobre el mestre de l'escola La Vila emès per TV3. Els que tenim una edat sabem que el mestre era el paradigma del concepte «la letra con sangre entra» i que amb el desig de treure el millor dels alumnes els espantava de manera profunda. Fa uns anys Meritxell Carpio, en un llibre, va destapar que, a més de violència, hi va haver abusos sexuals. Més enllà de la valentia de l'autora del llibre, em quedo amb dues frases dels testimonis («Ho sabien els altres mestres?», «Pagava la pena turmentar tantes generacions d'alumnes per ensenyar-los llengua castellana?») i amb un rebuig al títol del documental (*El monstre de Banyoles*) lligat amb la cançó del mateix nom de Toni Giménez. Em sembla una bestiesa lligar aquesta cançó infantil (on el monstre acaba essent vegetarià) amb l'experiència traumàtica de tantes persones. Suposo que qui ho va perpetrar va pen-

sar que era una bona idea transformar un mestre en un monstre per a infants (efectivament les alumnes el devien percebre així) i es devia sentir Stephen King escrivint *It*. El problema és que, com a documental, no pot embrutar amb brutes connotacions cap cançó infantil, com no tenia dret el mestre a embrutar la vida de les seves alumnes. La valentia de l'alumna i dels diferents testimonis es mereixien una sensibilitat i un rigor que, com diu la crítica de Mònica Planas al diari *Ara*, es troben a faltar.

Publicacions | La commemoració del centenari de l'edifici de l'Ajuntament de Serinyà va ser l'incentiu perquè Rosa Cortada escrigués i publicués l'estudi *L'orgull de tot un poble* i el conte per a nens *L'escola que estimem*, en què explica els esforços de la gent de Serinyà per tenir una escola en condicions a inicis del segle xx. *Reinici* és un conjunt de relats de Laura Geli en què mostra la seva experiència emocional durant el procés d'un trasplantament hepàtic. El llibre està editat en català i castellà i l'ha il·lustrat el seu germà, Jaume Geli. A l'abril, Xavier de Palau, músic que en el seu moment va treballar amb Michel Butor, va presentar el seu nou disc, *Els cavalls de Stenon*, juntament amb un treball videogràfic d'Anna Bahí i la novel·la de Joan Anton Abellán *El darrer clan. Els orígens*.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Blanes: els 700 anys de la parròquia | Està en ple auge la celebració del setè centenari de la parròquia de Santa Maria. Els actes ja van començar

>> La mostra sobre la ràdio a Girona, al Museu d'Història.

>> L'escola La Vila l'any 1958, poc després de ser inaugurada. (Autoria: JOSEP P. MATEU)

a mitjan abril amb una actuació dels manaies de la localitat, l'Aplec del Vilar, un concurs de murals i una representació teatral del grup Miratge. El mes de juny hi va haver un concert de música del Renaixement a càrrec del cor de cambra Sota Palau, de Blanes, i de Quèdlibet Grup Coral, de Molins de Rei. El 7 de juny, data en què es va erigir oficialment la parròquia, l'església blanenca va acollir un concert memorable de l'Escolania de Montserrat. Paral·lelament, hi va haver una exposició organitzada per l'Arxiu Municipal a la Casa Oms. Al llarg de l'estiu el cicle ha ofert audicions de sardanes, una representació de contes per l'Associació Joan Petit, la benedicció del mar des de sa Palomera, enramades, cercaviles, una missa solemne el 26 de juliol (festa de la patrona, Santa Anna), correfocs, visites guiades a la parròquia-palau dels vescomtes de Cabrera, la cursa «Córrer el Cós» i un concert de la banda del Col·legi de Santa Maria. Per al mes d'octubre es preveu un festival de dansa, un cicle de conferències, una festa infantil, una trobada de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, un concurs literari de poesia, diversos espectacles, la projecció de quatre pel·lícules dins la Mostra de Cinema Espiritual, l'organització d'una taula interreligiosa a la Biblioteca Comarcal, una obra de teatre del grup El Mirall amb la col·laboració de l'esbart Joaquim Ruyra, una baixada de torxes des de les ermites blanques fins a la parròquia, un concert al Centre Catòlic, un pessebre monumental dedicat al vescomtat de Cabrera, un nou espectacle de l'esbart Joaquim Ruyra i una missa d'àngelus amb el cor de cambra Sota Palau el 29 de desembre. Dins de l'any 2020 es presentarà el llibre commemoratiu del setè centenari de la parròquia i se'n farà la cloenda oficial.

>> La parròquia-palau dels vescomtes de Cabrera de Blanes. (Font: GENERALITAT DE CATALUNYA)

Lloret: els Amics de la Música | Fa uns quants anys es va crear aquest col·lectiu, centrat en la parròquia, amb la finalitat de promoure la restauració de l'orgue monumental de l'església i, alhora, fomentar la música. Amb la incorporació a la parròquia del nou rector, Mn. Martíà Brugada, que ha aportat punts de vista no sempre coincidents amb l'associació, els Amics de la Música han acabat deslligant-se del centre parroquial per reforçar el seu paper com a promotors de la música a la localitat en diversos vessants, sense deixar de vetllar per la restauració de l'orgue. Joan Romaní Draper, conegut actor de teatre lloretenc, ha assumit la presidència de l'entitat, i l'organista internacional Silvia Castillo, la coordinació tècnica. De moment, per aquest estiu es van programar unes «Nits de piano» a la sala gran del Teatre de Lloret. Dins aquest cicle, es va fer un recital de música de Mompou interpretat per Adolf Pla. També es van oferir uns *Divertiments per a piano* a càrrec de Xevi Compte, amb sorprenents simbiosis d'obres de Chopin i Llach o Leonard Cohen, i Mecano i Manuel de Falla. En una tercera vetllada, Viviana Salisi al piano, Lorena Garcia com a soprano i Joan Pau Romaní com a rapsode van interpretar un recital de cançons marineres, que feia un recorregut des de Monteverdi fins a l'havanera.

LA Cerdanya

Text i foto > SANDRA ADAM

El campanar de Puigcerdà, símbol de la vila | El símbol de Puigcerdà per excel·lència és el campanar. Actualment, a la part inferior de l'edifici hi ha l'oficina de turisme i el campanar es pot visitar diàriament. Cal llançar un crit d'alerta sobre l'estat de conservació i sobre l'ús que es fa d'aquest monument com a torre de telecomunicacions. En primer lloc, el primer tram d'escaleres, amb graons de granit, s'està desfent a causa del pas dels visitants. En segon lloc, els responsables de Cultura del municipi cal que reflexionin sobre quin és el paper que es vol donar a l'edifici: com a monument històric o com a torre de telecomunicacions.

Si es tracta del primer cas, actualment l'ús que es fa del campanar no respon a aquestes expectatives. A la

part superior hi ha diversos repetidors i antenes que en desvirtuen la visita. A més, recentment, s'han fet obres a l'antic rellotge per instal·lar uns grans aparells electrònics que fan molt soroll.

És difícil que ambdues activitats puguin conviure sense fer-se nosa. Es tracta d'un debat que acara cultura i telecomunicacions, i que passa per definir quin és el paper que volem per a un edifici que explica la història de la capital cerdana.

>> El campanar de Puigcerdà.

Benvinguts a pagès, benvinguts a la Cerdanya

| Des del primer de juny i durant tot l'estiu, diversos productors de la Cerdanya han obert les portes de la casa de pagès on produeixen llet, iogurts, formatge, carn, verdures i altres aliments de primera necessitat. La Cerdanya és una comarca novella pel que fa a les visites a pagès, però les diferents activitats han arribat per quedar-s'hi.

Les noves generacions de pagesos han pogut rebre, prèvia inscripció, qualsevol persona amb curiositat per saber com s'elabora un formatge o que hagi volgut veure, en directe, diferents tipus de cultius. Tots aquests pagesos són empresaris emprenedors que lluiten perquè el plat que posem a taula sigui al màxim de saludable.

Aquesta iniciativa, impulsada per l'Associació Agroalimentària de Cerdanya, no només ha permès descobrir i promoure els productes i els productors locals, sinó que ha obert al públic